

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

פְּרִשְׁת בִּלְק

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"א - חלק ה'

קונטרס 605

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גליתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

בחג השבועות בו נפתחו לפני בני ישראל השמים ושמי השמים, ו"אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלוקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד", וכל העם זכה למראות אלוקים ולמדרגת נבואה, ושמע את הקול מדבר אליו מתוך האש הגדולה - יום זה מסוגל לקניית אמונה מושרשת ובהירה, להשגות מרוממות ולמתן תורה, לקבל על עצמו לסיים כל הזוהר בתוך השנה, ועל ידי ישיג את נגלות התורה גם כן.

מר"ן החיד"א זצ"ל מבאר לנו כי לימים שמר"ח סיון ועד לחג השבועות הבא עלינו לטובה, יש סגולה מיוחדת, שראוי ורצוי לנצלה. שכן בר"ח באו בנ"י למדבר סיני "ויחן שם ישראל נגד ההר", ופירש רש"י: **כאיש אחד, בלב אחד**. ומיני אז מסוגלים ימים אלו לקניית אחדות בעם ישראל- לשלום בית של קיימא, להתקרבות ושותפות אמת במשפחה, להשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם, לאהבת רעים ומתיחת קו על יריבויות נושנות, ולפיס בן פלגי העם לכל שבטיו ועדותיו: **"כאיש אחד בלב אחד"**!

זה הזמן לניצול רוח האחוה המושפעת ממרום, ומרן החיד"א זצ"ל מבטיח כי מי שיעשה בימים אלו צעד לקראת השלום והאחוה, יסיעו לו מן השמים בכפל כפליים!

וזאת נזכור מאמר חז"ל על הפסוק בתרי עשר (הושע פרק ד יז) חֲבוּר עֲצָבִים אֶפְרַיִם הִנֵּחַ לוֹ. ובמסכת דרך ארץ זוטא (פרק תשיעי), וכן היה רבי אלעזר הקפר אומר [אהוב את] השלום ושנא את המחלוקת גדול השלום שאפילו עובדים עבודת אלילים ויש שלום ביניהן, כביכול אין שכינה יכולה לנגוע בהן, שנאמר (הושע ד) חֲבוּר עֲצָבִים אֶפְרַיִם הִנֵּחַ לוֹ.⁶

(6) ובמסכת כלה (פרק שמיני): אמר לך ר' יוחנן האי הקב"ה הוא דקאמר הכי, אותי עזבו, מזה טעם דתורתי לא שמרו, הא אילו תורתי שמרו, אותי לא עזבו, ואי משום דקא מקשית בית שני שאני שנאת

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקבדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמד בספר הזהר הקדוש ליכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות ...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

על אחת כמה וכמה שהאחדות היא בדברים שבקדשה בלימוד הזוהר הקדוש שעל ידו מתאחדים כל עם ישראל כאיש אחד בלב אחד.

השי"ת יזכנו בזכות כל עם ישראל מכל פלגי העם לכל שבטיו ועדותיו: שהתאחדו "כאיש אחד בלב אחד" ללימוד הזוה"ק, יעזור ויתן השי"ת, שנזכה בקרוב ממש להבטחת הרשב"י "בדא יפקון מן גלותא" וביחד עם כלל ישראל נזכה בברכת אריכות ימים ושנים טובים ומתוקנים בקבלת פני משיח צדקינו, ותחזינה עינינו בשמחה זו, בב"א.

צדיק בא לעיר

הכונו לקראת העצרת המרכזית לכבוד חג השבועות זמן מתן תורתנו, שיערך אי"ת, ביום שני ד' סיון ה'תש"ע (17 במאי). אורח הכבוד מבית שמש עיר התורה והחסידות (לשעבר ברוקלין, ניו-יורק), יהיה כ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א - הגה"צ רבי שלום יהודה גראס שליט"א, נין ונכד לצדיק, הרה"ק רבי אורי (השרף) מסטרליסק זי"ע. הרבי מהאלמין יאציל מברכותיו הקדושות על באי הכינוס. הכניסה חופשית, עזרת נשים פתוחה!

חנם דחמיר טפי מעבודה זרה, ומנא לך דכתיב, חבור עצבים אפרים הנח לו בזמן שהם מתחברין ואפילו לעצביהם הנח להם.

ועל זה כתוב (שם) ה' בקר תשמע קולי, ולא כתוב ה' בבקר תשמע קולי. אלא לגבי הבקר של אברהם הוא אמר. בקר אערך לך ואצפה. שני בקר למה? אלא אחד בקר של אברהם, ואחד בקר של יוסף, שכתוב (בראשית מד) הבקר אור, ומתרגמים: בקר מאיר, מאיר ודאי. אערך לך ואצפה, מה זה אערך לך? אלא אסדר לך גר שלך להדליק, כמו שנאמר (תהלים קלב) ערכתי גר למשיחי. ולגבי הבקר של יוסף הוא אמר, שאותו סדור של גר שלו הוא.

ואצפה, מה זה ואצפה? הרי כל בני העולם מצפים ומחכים לטוב הקדוש ברוך הוא, ואפלו בהמות השדה, ומה שבח של דוד יותר מכל בני העולם? אלא דבר זה שאיתי, וכך אמרו לי, והוא דבר אמת שכא מרחוק. אור ראשון שברא הקדוש ברוך הוא היה מאיר עד שלא יכלו העולמות לסבל אותו. מה עשה הקדוש ברוך הוא? עשה אור לאורו להתלבש זה בזה. וכן כל שאר האורות, עד שכל העולמות התקיימו בקיימם ויכלו לסבל.

וכשם כן התפשטו דרגות והתלבשו אורות, והם נקראים כנפים עליונים, עד שמגיעים לבקר זה של יוסף, והוא לוקח כל האורות העליונים. ומתוך שכל האורות העליונים בו תלויים, זיוו עולה מסוף העולם עד סוף העולם שלמעלה, עד שהעולמות שלמטה לא יכולים לסבל. בא דוד והתקין גר זה, פסוי לבקר זה של יוסף להתפסות בו ולהעמיד עולמות שלמטה בסדור הגר הזה, ועל זה כתוב בקר אערך לך ואצפה, כמו שנאמר (שמות לו) ויצפהו זהב

ועל דא כתיב, יי בקר תשמע קולי. ולא כתיב יי בבקר תשמע קולי. אלא לגבי בקר דאברהם קאמר. (תהלים ה) בקר אערך לך ואצפה. תרי בקר אמאי. אלא חד בקר דאברהם. וחד בקר דיוסף. דכתיב, (בראשית מד) הבקר אור, ומתרגמינן צפרא (ד"ר ע"ב) נהיר, נהיר ודאי. אערך לך ואצפה, אערך לך מהו. אלא אסדר לך בוצינא דילך לאדלקא. פמה דאת אמר (תהלים קלב) ערכתי גר למשיחי. ולגבי בקר דיוסף קאמר, דההוא סדורא דבוצינא דיליה הוא. ואצפה, מהו ואצפה. הא כל בני עלמא מצפאן ומחפאן לטיבו דקודשא בריך הוא, ואפילו בעירי דחקלא, ומה שבחא דדוד יתיר מכל בני עלמא, אלא, מלה דא שאילנא, והכי אמרו לי, ואיהי מלה קשוט דאתי מרחיק. נהורא קדמא דברא קדשא בריך הוא, הנה נהיר עד דלא הוו יכלין עלמין למסבליה. מה עבד קדשא בריך הוא, עבד נהורא לנהוריה, לאתלבשא דא בדא. וכן כל שאר נהורין, עד דעלמין בלהו אתקיימו בקייומיהו, ויכלין למסבל.

ובגין כן אתפשטו דרגין, ואתלבשו נהורין, ואינן אקרון כנפים עלאין, עד דמטו להאי בקר דיוסף, ואיהו נטיל כל נהורין עלאין, ומגו דכל נהורין עלאין ביה תליין, זיויה סליק מסייפי עלמא עד סייפי עלמא דלעילא, עד דעלמין דלתתא לא יכלין למסבל. אתא דוד ואתקן האי בוצינא, חופא להאי בקר דיוסף, לאתחפאה ביה, ולקיימא עלמין דלתתא, בסדורא דבוצינא דא ועל דא כתיב, בקר אערך לך ואצפה. פמה דאת אמר, (שמות לו) ויצפהו זהב טהור. (נ"א) ובגין דההוא בוצינא דוד ביה תליא וכו') בגין דההוא בוצינא דדוד איהי,

טהור. (ומשום שאותו נר, דוד תלוי בו וכו') ומשום שאותו הנר הוא של דוד ובו תלוי, אמר שהוא יהיה כסוי לבקר הזה. בא רבי אבא ונשקו, ואמר, אלמלא לא יצאתי לדרך רק לשמע דבר זה - די לי!

עד שהיו הולכים, באה יונה אחת לרבי אלעזר, שרתה וצפצפה לפניו. אמר רבי אלעזר, יונה כשרה, תמיד היית נאמנה בשליחותך. לכי ואמרי לו, הרי החברים באים אליך, ואני עמכם, ונר יתרחש לנו לשלשה ימים, ולא יכל עליו פחד, שהרי בחדוה אנו הולכים אליו. השיב פעם אחרת ואמר, לא שמחנו מספיק, ורע בעיני הרבה על רמון אחד מלא שנתן תחתיו, ויוסי שמו. הלכה אותה היונה מלפניו, ואותם החברים הלכו.

אמר רבי אבא לרבי אלעזר, מה זה? תמתי הרבה ממה שראיתי. אמר לו, היונה הזו באה אלי בשליחות רבי יוסי חמי, שהוא בבית חליו, וידעתי מהיונה הזו שהוא נצל, וחלוף נתן עליו ונתרפא.

עד שהיו הולכים, הרי עורב אחד עמד לפניו, קורא בכת ומצפצף צפצוף גדול. אמר רבי אלעזר, לכך אתה קום ולכך אתה מתקן. לך לדרךך, שהרי ידעתי. אמר רבי אלעזר, חברים, גלף ונגמל חסד לרמון שהיה מלא מהכל, ורבי יוסי מפקיעין הוא שמו, שהרי הסתלק מהעולם הזה ואין מי שראוי להשתדל בו, והוא קרוב אלינו.

סמו מהדרך והלכו לשם. פיון שראו אותם כל בני העיר, יצאו אליהם, ונכנסו שם לבית רבי יוסי מפקיעין אותם החברים הללו. בן קטן היה לו לרבי יוסי, ולא נתן לשום אדם שיגיע למטת

ובה תלייא, אמר דאיהו ליהוי חופאָה להאי בקר. אתא רבי אבא ונשקיה, אמר אלמלא לא נפקנא בארְחא, אלא למשמע מלה דא דיי.

עד דהוו אזלי, הא יונה חד מטא לגבי רבי אלעזר. שריאת, וקא מצפצפא קמיה. אמר רבי אלעזר, יונה כשרה מהימנא הוית תדיר בשליחותיה, זילי ואימא ליה, הא חברייא אתאן לגבך, ואנא עמהון. ונסא יתרחיש ליה לתלתא יומין, ולא ינפול עליה דחילו, דהא בחדוה אנן אזלין לגביה. אתיב זמנא אחרא ואמר, לא חדינא סגיא, ובאיש בעינאי סגי, על חד רמונא מליא דאתייהיב תחותיה, ויוסי שמיה. אזלת ההיא יונה מקמיה, ואינון חברייא אזלו.

אמר רבי אבא לרבי אלעזר, מאי האי, תנוהנא סגי, ממה דחמינא. אמר ליה, יונה דא אתא לגבאי בשליחותיה דרבי יוסי חמי, דאיהו בבי מרעיה, וידענא מהאי יונה דאשתזיב, וחלופא אתייהיב עליה ואתסי.

עד דהוו אזלי, הא עורבא חד קאים לקמיהו, קרי בחילא, ומצפצפא צפצופא סגי. אמר רבי אלעזר, להכי את קיימא, ולהכי אנת מתקן, זיל לארְחך, דהא ידענא. אמר רבי אלעזר, חברייא ניזיל ונגמול חסד לרמונא, דהוה מליא מפלא, ורבי יוסי דפקיעין שמיה איהו, דהא אסתלק מעלמא דין, ולית מאן דחזי לאשתדלא ביה, ואיהו קריב לגבן.

סמו מארְחא, ואזלו לתמן. פיון דחמו לון כל בני מאתא, נפקו לגבייהו. ועאלו תמן בבי רבי יוסי דפקיעין, אינון חברייא אלין. ברא זעירא הוה ליה לרבי יוסי, ולא שביק לבר נש דימטי לערסא דאבוי, בתר דמית.

אביו אחר שמת, אלא היה לבדו סמוך לו, ובכה עליו, פיו בפיו מתדבק.

פתח אותו תינוק ואמר: רבון העולם, כתוב בתורה (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך וגו', שלח תשלח את האם וגו'. היה צועק אותו תינוק ובוכה, ואמר: רבון העולם, קים דבר זה של התורה! שני בנים היינו מאבא ואמי, אני ואחותי הקטנה ממני, היה לה לקחת אותנו ולקיים דבר התורה. ואם תאמר, רבון העולם, אם כתוב, ולא אב - הרי כאן הכל הוא, אבא ואמא. אמא מתה, ולקחת אותה מעל הבנים. כעת אבא שהיה מכסה עלינו נלקח מעל הבנים. איפה דין התורה? בכו רבי אלעזר והחברים מול הבכי והצעקה של אותו תינוק. פתח רבי אלעזר ואמר, (משלי כה) שמים לרום וארץ לעומק וגו'. עד שהיה אומר רבי אלעזר פסוק זה, היה עמוד אש מפסיק ביניהם, ואותו תינוק היה דבק בפי אביו ולא היו נפרדים. אמר רבי אלעזר, או שרוצה הקדוש ברוך הוא להרחיש נס, או שרוצה שלא ישתדל אדם אחר עליו, אבל על דברי אותו התינוק ודמעותיו אני יכול לסבל.

עד שהיו יושבים, שמעו קול אחד שהיה אומר: אשריך רבי יוסי שדברי הגדי הקטן הזה ודמעותיו עלו אל כסא המלך הקדוש, ודנו דין, ושלשה עשר בני אדם הזמין הקדוש ברוך הוא למלאך המות בגללה, והרי עשרים ושנים שנים הוסיפו לה עד שתלמד תורה את הגדי השלם הזה החביב לפני הקדוש ברוך הוא.

קמו רבי אלעזר והחברים, ולא השאירו אדם לעמד בפניה. מיד

אלא הוא בלחודוי הוה סמיך ליה, ובכי עליה, פומיה בפומיה מתדבקא.

פתח ההוא ונוקא ואמר, מאריה דעלמא, כתיב באורייתא, (דברים כב) כי יקרא קן צפור לפניך וגו', שלח תשלח את האם וגו'. הוה געי ההוא ונוקא ובכי, אמר, מאריה דעלמא, קיים מלה דא דאורייתא, תרין בנין הוינא מאבא ואמי, אנא ואחתי זעירתא מנאי. הוה לה למיסב לן, ולקיימא מלה דאורייתא. ואי תימא מאריה דעלמא, אם כתיב, ולא אב, הא הכא כולא הוא, אבא ואמא. אימא מיתת, ונסיבת לה מעל בנין. השתא אבא דהוי חפי עלן, אנסיב מעל בנין, אן דינא דאורייתא. בכו רבי אלעזר וחברייא, לקבל בכיה וגעו דההוא ונוקא.

פתח רבי אלעזר ואמר, (משלי כה) שמים לרום וארץ לעומק וגו'. עד דהוה אמר רבי אלעזר קרא דא, הוה עמודא דאשא פסיק ביניהו, וההוא ונוקא הוה דביק בפומיה דאבוי, ולא הוו מתפרשאן. אמר רבי אלעזר, או פעי קדשא בריך הוא למרחש ניסא, או פעי דלא ישתדל בר נש אחרא עליה, אבל על מלין דההוא ונוקא ודמעוי, לא יכולנא למסבל.

עד דהוו יתבין, שמעו חד קלא, דהוה (דף ר"ה א"ו) אמר, זכאה אנת רבי יוסי, דמלין דהאי גדיא זעירא, ודמעוי, סליקו לגבי כרסייא דמלכא קדישא, ודנו דינא, ותליסר בני נשא אזמין קדשא בריך הוא למלאך המות בגינה, והא עשרין ותרין שנין אוסיפו לה, עד דתוליה אורייתא, להאי גדיא שלימא, חביבא קמי קדשא בריך הוא.

קמו רבי אלעזר וחברייא, ולא שבקו לבר נש

ראו אותו עמוד אש שעולה, ורבי יוסי פתח עיניו, ואותו תינוק דבוק פיו בפיו. אמר רבי אלעזר, אשרי חלקנו שראינו תחית המתים עין בעין. קרבו אליו, והיה אותו תינוק ישן כאלו שגוע מהעולם הזה. אמרו, אשרי חלקך רבי יוסי, וברוך הרחמן שהרחיש לך נס על הצעקה והכבי של בנך ובדבריו, שפך דחק בדברים פים לשער השמים, בדבריו ובדמעותיו הוסיפו לך חיים.

לקחו את אותו תינוק ונשקוהו, וככו עמו מרב חן, והוציאוהו לבית אחר, והתעוררו עליו, ולא הודיע לו מיד, אלא אחר כך. שמחו שם שלשה ימים, וחדשו יחד עם אותו רבי יוסי כמה חדושי תורה.

אמר לו רבי יוסי, חברים, לא נתנה לי רשות לגלות ממה שראיתי באותו עולם, אלא לאחר שתים עשרה שנים. אבל שלש מאות ושלשים וחמש דמעות ששפך בני, נכנסו בחשבון לפני המלך הקדוש, ואני נשבע לכם, חברים, שבשעה שפתח באותו הפסוק וצעק בדברים ההם, הודעו שלש מאות אלף ספסלי ישיבת הרקיע, וכלם עומדים לפני המלך הקדוש, ובקשו עלי רחמים וערבו לי, והקדוש ברוך הוא התמלא רחמים עלי.

ויפה לפניו אותם דברים ואיך מסר נפשו עלי. ואפטרופוס אחד היה לפניו, ואמר: רבון העולם, הרי כתוב (תהלים ח) מפי עוללים וינקים יסדת עז למען צורריך להשפית אויב ומתנגם. יהי רצון מלפניך שזכות התורה וזכות אותו התינוק שמסר נפשו על אביו, שתחוס עליו וינצל.

למיכם בביתא, מיד חמו ההוא עמודא דאשא דסליק, ורבי יוסי פתח עיניו. וההוא נזקא דביק פומיה בפומיה. אמר רבי אלעזר, זכא חולקנא דחמינא תחית המתים, עינא בעינא. קריבו לגביה, וההו ההוא נזקא נאים, כמה דגוע מהאי עלמא, אמרו זכא חולקך רבי יוסי, ובריה רחמנא דארחיש לך ניסא, על געיא ובכייא דבנך, ובמלוי, דהכי דחיק במלין שפירין לתרע שמיא, במלוי ובדמעוי אוסיפו לך חיים.

נמלוחו לההוא נזקא, ונשקוהו וככו עמיה מחדוה סגיא. ואפקוהו לביתא אחרא, ואתערו עליה, ולא אודעו ליה מיד, אלא לבתר הכי. חדו תמן תלתא יומין, וחדשו בהדי ההוא רבי יוסי, כמה חדושינן באורייתא.

אמר לון רבי יוסי, חברייא, לא אתיהיבת לי רשו לגלאה מההוא דחמינא בההוא עלמא, אלא לבתר תריסר שנין. אבל תלת מאה ושתין וחמש דמעין, דאושיד ברי, עאלו בחושבנא קמי מלפא קדישא, ואומינא לכו חברייא, דבשעתא דפתח בההוא פסוקא, וגעא באינון מלין, אזדעזעו תלת מאה אלפי ספסלי דהו במתיבתא דרקיעא, וכלהו קיימי קמיה דמלפא קדישא, ובעו רחמי עלי, וערבו לי. וקודשא בריך הוא אתמלי רחמין עלי.

ושפיר קמיה, אינון מלין, והיה מסר נפשיה עלי. וחד אפטרופוסא הוה קמיה, ואמר, מארי דעלמא, הא כתיב (תהלים ח) מפי עוללים וינקים יסדת עז למען צורריך להשפית אויב ומתנגם. יהא רעוא קמך, זכו דאורייתא, וזכו דההוא רביא, דקא מסר נפשיה על אבוה דתחוס עליה, וישתזיב.

וּשְׁלֹשָׁה עֶשֶׂר בְּנֵי אָדָם הָזְמִין לוֹ
מִחֲמֵי, וְעָרְבוּן נָתַן לוֹ מִדִּין קֶשֶׁה
זֶה. אִזְּ קָרָא הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְמַלְאָךְ הַמָּוֶת, וְצִוָּה אוֹתוֹ עָלֵי
שְׂחִיזוֹר לְאַחַר עֶשְׂרִים וּשְׁתַּיִם
שָׁנִים, שֶׁהָרִי אֵין הַעֲרָבוֹן לִפְנֵי,
אֶלָּא לְהָשִׁיב לִידוֹ מִשְׁכּוֹנוֹת שֶׁהָיוּ
בְּיָדוֹ. כַּעַת חֲבָרִים, מִשּׁוֹם שֶׁרָאָה
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂאֵתָם צַדִּיקִי
אָמַת, הִתְרַחֵשׁ הֵנֶס לְעִנְיָהֶם.

פִּתְחָה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (שְׁמוּאֵל א-ב)
ה' מְמִית וּמַחְיָה מוֹרִיד שְׁאוּל
וְעֵל. בְּפִסּוּק זֶה יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, וְכִי
ה' מְמִית? וְהָרִי שֵׁם זֶה סֵם חַיִּים
הוּא לִפְלֵי, וְדָבָר זֶה שֶׁל מָוֶת לֹא
שׁוּרָה בּוֹ, וּבְכָל מָקוֹם שֵׁם זֶה נִזְכָּר
חַיִּים לְכָל הָעוֹלָם, אִזְּ מַה זֶה ה'
מְמִית? חוֹשְׁבִים בְּנֵי אָדָם שֶׁהוּא
הוֹרֵג לְכָל בְּנֵי הָאָדָם? ! אֶלָּא ה'
מְמִית בְּנִדָּא. אֵיךְ הוּא מְמִית?
אִם תֹּאמַר מִשּׁוֹם שֶׁהִסְתַּלַּק מֵעַל
בְּנֵי אָדָם, שֶׁהָרִי בְּעוֹד שֶׁהוּא
עָלִיו, לֹא יִכּוֹלִים כָּל מְקַטְרְגֵי
הָעוֹלָם לְהַזִּיק לוֹ. בְּשַׁעַת
שֶׁמִּסְתַּלַּק מִמָּוֶת, מִיָּד כָּל
הַמְקַטְרְגִים יִכּוֹלִים לוֹ וּמֵת הֵבֶן
אָדָם. לֹא כֵךְ? !

אָמַר ה' מְמִית, אֵת מִי הוּא
מְמִית? לְאוֹתָהּ הַתַּפְשֻׁטוֹת הַצַּד
הַאֲחֵר הָרַע. כִּיֵּן שֶׁמְשִׁיכוֹת הַצַּד
הָרַע רֹאָה אֵת זֵיו בְּכּוֹדוֹ שֶׁל
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, מִיָּד מֵתָה,
וְאֵין לָהּ קִיּוּם אֶפְלוּ רַגַע אֶחָד.
כִּיֵּן שְׁאוֹתָהּ הַתַּפְשֻׁטוֹת צַד
הַאֲחֵר מֵתָה וְעָבְרָה מִן הָעוֹלָם,
מִיָּד מֵתָה. אֵת מִי הוּא מַחְיָה?
אוֹתָהּ הַתַּפְשֻׁטוֹת רוֹחַ הַקְדֹּשׁ
שֶׁבָּאָה מִצַּד הַקְדֹּשָׁה, מַחְיָה
אוֹתָהּ וּמַעֲמִידָה בְּקִיּוּם שְׁלָם.
הַכֹּל עוֹשֶׂה הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
בְּזִמָּן אֶחָד. וְמַה שְׁאָמַר מוֹרִיד
שְׁאוּל וְעֵל - מוֹרִיד אוֹתָהּ רוֹחַ
קְדוֹשָׁה לְשְׁאוּל, וְעוֹשֶׂה לָהּ שֵׁם
טְבִילָה לְהַשְׁתַּר, וּמִיָּד מַעֲלָה

וּתְלִיסָר בְּנֵי נָשָׁא אֲזַמִּין לִיה תַּחֲוִית, וְעָרְבוּנָא
יָהֵב לִיה, מְדִינָא תְקִיפָא דָא. כְּדִין
קָרָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמַלְאָךְ הַמָּוֶת, וּפְקִיד
לִיה עָלֵי, דְּלִיתָב לְבַתָּר עֶשְׂרִין וּתְרִין שָׁנִין,
דִּהָא לֹא עָרְבוּנָא קַמִּיה, אֶלָּא לִיתּוּב לִידוֹ,
מִשְׁכּוֹנֵין דִּהוּוּ בִידוֹ, הַשְׁתָּא חֲבָרִיָא, בְּגִין
דְּחִמָא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְּאֵתְנוֹן זְפָאֵי קְשׁוּט,
אֲתַרְחִישׁ נִיסָא לְעִנְיָנִיכוֹ.

פִּתְחָה רַבִּי יוֹסִי וְאָמַר, (שְׁמוּאֵל א ב)
יְיָ מְמִית וּמַחְיָה מוֹרִיד שְׁאוּל וְעֵל. הָאִי קָרָא אֵת
לְאַסְתַּפְלָא בִּיה, וְכִי יְיָ מְמִית, וְהָא שְׁמָא דָא
סָמָא דְּחִיִּין אִיהוּ לְכָלָא. וּמַלְאָה דָא דְּמוֹתָא,
לֹא שְׂרִיָא בִּיה, וּבְכָל אֲתָר שְׁמָא דָא יָהִיב חִיִּין
לְכָל עַלְמָא, מַהוּ יְיָ מְמִית, חֲשָׁבִין בְּנֵי נָשָׁא
דְּאִיהוּ קְטִיל לְכָל בְּנֵי נָשָׁא. אֶלָּא יְיָ מְמִית וְדָאִי
הִיאָךְ אִיהוּ מְמִית, אִי תִימָא בְּגִין דְּכַד אֲסִתַּלַּק
מֵעַל בְּנֵי נָשָׁא דִּהָא בְּעוֹד דְּאִיהוּ עָלִיה, לֹא
יְכַלִּין כָּל מְקַטְרְגִין דְּעַלְמָא לְנִזְקָא לִיה,
בְּשַׁעַת דְּאֲסִתַּלִּיק מִנִּיה, מִיָּד כָּל מְקַטְרְגִין
יְכַלִּין לִיה, וּמִית בְּר נֶשׁ. לֹא הָכִי.

אָמַר יְיָ מְמִית, לְמֵאן מְמִית. לְהַהוּא מְשִׁיכוֹ
דְּסִטְרָא אַחֲרָא בִישָׁא. כִּיֵּן דְּמְשִׁיכוֹ
דְּסִטְרָא בִישָׁא, חֲמִי לִיה לְזִיו יִקְרִיה דְּקוֹדֶשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, מִיָּד מִית. וְלִית לִיה קִיּוּמָא
אֶפְלוּ רַגַעָא חָדָא. כִּיֵּן דִּהַהוּא מְשִׁיכוֹ
דְּסִטְרָא אַחֲרָא מִית וְאֲתַעְבֵּר מִן עַלְמָא, מִיָּד
מַחְיָה. לְמֵאן מַחְיָה. לְהַהוּא מְשִׁיכוֹ דְּרוּחַ
קְדָשָׁא, דְּאֵתִי מִסְטְרָא דְּקוֹדֶשָׁה, מַחְיָה לִיה,
וְאוֹקִים לִיה בְּקִיּוּמָא שְׁלָם. כֹּלָא עָבִיד קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּזִמָּנָא חָדָא. וְמַה דְּאָמַר מוֹרִיד
שְׁאוּל וְעֵל. מוֹרִיד לְהַהוּא רוֹחַ קְדִישָׁא
לְשְׁאוּל, וְעָבִיד לִיה תַּמָּן טְבִילָה, לְאַתְדַּכָּאָה,
וּמִיָּד סְלִיק לִיה, (לְשְׁאוּל, לְאַתְדַּכָּאָה תַּמָּן, וּמִיָּד סְלִיק לִיה וְעָבִיד

אותה, (לשאל, להודין שם, ומיך מעלה אותה ונושה לה טבילה) ונכנס למקום שצריך בגן עדן.

ואני, חברים, באותה שעה שהסתלקתי מהעולם, רוחי עלתה ונרדמה מיד, עד שעה קלה שהתניי הקדוש ברוך הוא והגוף היה מת. בשעה שפתח בני באותם דברים, אז פרח נשמתו (נשמתו), ופגשה בנשמתו שהיתה עולה מתוך טהרה ומתוך טבילה, ונכנסה במקום שנכנסה, ושם דנו את דינה, ונתנו לי עשרים ושנים שנות חיים בגלל דמעות ודברי בני. מכאן והלאה יש לי להשתדל במה שראיתי, שהרי אין לי להשתדל בדברי העולם הזה. כיון שראיתי מה שראיתי, ורוצה הקדוש ברוך הוא שלא יאבד וישכח ממני כלום.

פתח ואמר, (תהלים קיח) יסור יסרני יה וגו'. דוד המלך אמר את זה על כל מה (שעבר) שעשה בזה העולם, ואמר על ההבטחה שהיתה לו באותו עולם. על כל מה שעבר בעולם הזה, שרדפו אותו, והיה לו בורח מארץ נכריה, בארץ מואב ובארץ פלשתים, ומכלם הצילו הקדוש ברוך הוא ולא השאירו למות, ואמר על ההבטחה של אותו העולם.

אמר דוד, אם כאן חטאתי לקדוש-ברוך-הוא, כאן לקיתי וקבלתי ענשי, וטהר אותי מכל מה שחטאתי, ולא השאיר ענש שלי לעולם שהוא לאחר מיתה, ודאי יסור יסרני יה - בעולם הזה כדי לנקותני, ולמנות לא נתנני - באותו העולם לקחת ממני נקמה. ואני, הרי הקדוש ברוך הוא נקה אותי פעם אחת בעולם הזה, מכאן והלאה אני צריך שלא להיות כבושה בעולם הבא.

ליה טבילה) ועאל לאתר דאצטריך בגן עדן. ואנא, חברייא, בההוא שעתא דאסתלקנא מעלמא, רוחא דילי אסתלק ודמך מיד, עד שעתא זעירא דאחייא לי קדשא ברין הוא, וגופא הוה מית. בשעתא דפתח ברי באינון מלין, כדין פרח נשמתיה (נ"א נשמתו), ואערעט בנשמתא דילי, דהוה סלקא מגו דכיו ומגו טבילה, ועאלת באתר דעאלת, ותמן אתדן דינהא, ואתייהבו לי עשרין ותריין שנין דחייין, בגין דמעין (דפר"ח ע"ב) ומלין דברי, מכאן ולהלאה, אית לי לאשתדלא במה דחמינא, דהא לית לי לאשתדלא במלין דהאי עלמא. כיון דחמינא מה דחמינא, ובצי קדשא ברין הוא דלא יתאביד ויתנשי מנאי כלום.

פתח ואמר, (תהלים קיח) יסור יסרני יה וגו', דוד מלכא אמר דא, על כל מה (ס"א דאעבר) דעבד בהאי עלמא, ואמר על אבטחותא דהוה ליה בההוא עלמא. על כל מה דאעבר בהאי עלמא, דרדיפו ליה, והוה (ליה) עריק בארעא נוכראה, בארעא דמואב, ובארעא דפלשתאי, ומפלהו שזיב ליה קדשא ברין הוא, ולא שביק ליה למותא, ואמר על אבטחותא דההוא עלמא.

אמר דוד, אי הכא חבנא לגבי קדשא ברין הוא, הכא אלמינא, וקבילנא עונשא דילי, ואדפי לי מכל מה דחבנא, ולא שביק עונשא דילי לההוא עלמא, פתר מיתה. ודאי יסור יסרני יה, בהאי עלמא, בגין לנקאה לי. ולמות לא נתנני, בההוא עלמא, לנטלא נקמתא מנאי, ואנא, הא קדשא ברין הוא, אנכי לי זמנא חדא בהאי עלמא, מכאן ולהלאה אצטריכנא דלא אהא בכסופא בעלמא דאתי.

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזרפירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויזתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וקראונו יראיו. וזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזאנו במהרה ביימינו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביזם ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביצקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך נחמנו ואין עמו אל נכר, יראו עיינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאהבה את שמו הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במיוחד בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... וביזם שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמיוחד ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למוזדו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למוזדו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הדפוס) והנה

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמֵיָא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְכָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמֵיָא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֲהֵלוֹ לַחַזּוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֻנּוֹ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֹ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חֵיל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכַרָּה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֹוהּ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפֹּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמֵיָא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֹהָ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברוכיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני הזהר

דף היומי
מנוקד

מחולק ל-354
ימות השנה

חלק א'
תשרי- אדר